

Sygn. akt I Ca 72/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 lutego 2018 r.

Sąd Okręgowy w Suwałkach I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Mirosław Krzysztof Derda
-----------------	------------------------------

po rozpoznaniu w dniu 22 lutego 2017 roku w Suwałkach

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa **easyDEBT Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W.**

przeciwko **L. M.**

o zapłatę

na skutek apelacji powoda easy (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W.

od wyroku Sądu Rejonowego w Augustowie V Zamiejscowego Wydziału Cywilnego

z siedzibą w (...)z dnia 21 listopada 2017 roku sygn. akt V C 310 /17 upr.

oddala apelację.

SSO Mirosław Krzysztof Derda

Sygn. akt I Ca 72/18

UZASADNIENIE

Powód easyDEBT Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. wystąpił przeciwko L. M. z pozwem o zapłatę kwoty 484,17 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

Ponadto domagał się zasądzenia kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych.

Uzasadniając powództwo wskazał, iż podstawą dochodzonego roszczenia jest wierzytelność nabyta od pierwotnego wierzyciela tj. F. Bank p.l.c. pochodząca z tytułu umowy pożyczki o numerze (...) zawartej z pozwanym w dniu 28 marca 2014 roku.

Wyrokiem zaocznym z dnia 21 listopada 2017 r. sygn. akt V C 310/17 upr. Sąd Rejonowy w Augustowie V Zamiejscowy Wydział Cywilny z siedzibą w S. oddalił powództwo wniesione w przedmiotowej sprawie.

Sąd Rejonowy uznał, że przedstawione przez powoda dowody nie mogły doprowadzić do uwzględnienia powództwa na drodze wyroku zaocznego.

Powołując się na orzecznictwo Sądu Najwyższego, Sąd Rejonowy wskazał, że niezależnie od wynikającego z art. 339 § 1 k.p.c. domniemania prawdziwości twierdzeń powoda Sąd ma każdorazowo obowiązek krytycznego rozważenia twierdzeń powoda z punktu widzenia ich ewentualnej zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy. W przypadku gdy powyższe twierdzenia będą wywoływały w ocenie Sądu uzasadnione wątpliwości, Sąd ma obowiązek przeprowadzić postępowania dowodowe z urzędu. W wypadku gdy twierdzenia powoda wywołują uzasadnione wątpliwości Sąd nie może wydać wyroku zaocznego uwzględniającego powództwo, opartego wyłącznie na tychże twierdzeniach. Obowiązkiem Sądu rozpoznającego sprawę w warunkach zaocznych jest rozważenie czy w świetle przepisów prawa materialnego twierdzenia strony powodowej uzasadniają uwzględnienie żądania.

Sąd Rejonowy wskazał, że w przypadku zobowiązań o charakterze pieniężnym to na stronie powodowej ciąży obowiązek udowodnienia dochodzonego roszczenia, czyli wykazania istnienia zarówno konkretnego wężła obligacyjnego jak i jego treści, stron oraz wysokości roszczenia tak, aby okoliczności te były niewątpliwe.

Ponadto Sąd I instancji zaznaczył, iż w aktach przedmiotowej sprawy poza umową cesji wierzytelności z dnia 28 grudnia 2016 roku i wyciągiem z ksiąg rachunkowych brak jest dokumentów pozwalających na wykazanie skonkretyzowanej, dochodzonej pozwem wierzytelności. W szczególności załączone do pozwu dokumenty nie zawierały przedmiotowej umowy pożyczki o numerze (...), zawartej zgodnie z twierdzeniami powoda dnia 28 marca 2014 roku między pierwotnym wierzycielem a pozwanym.

Dołączony przez powoda wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego oraz umowa sprzedaży wierzytelności wraz z elektronicznym załącznikiem do umowy cesji również nie stanowiły, w ocenie Sądu Rejonowego, wystarczających dowodów pozwalających na merytoryczną weryfikację istnienia oraz wysokości i wymagalności dochodowego pozwem roszczenia.

Powołując się na art. 194 ust 1 ustawy z dnia 27 maja 2004 roku o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi (Dz.U. nr 146 poz. 1546) Sąd Rejonowy podkreślał, iż księgi rachunkowe funduszu sekurytyzacyjnego, wyciągi z tych ksiąg podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych funduszu i opatrzone pieczęcią towarzystwa zarządzającego funduszem sekurytyzacyjnym oraz wszelkie wystawione w ten sposób oświadczenia zawierające zobowiązania, zwolnienie z zobowiązań, zrzeczenie się praw lub pokwitowanie odbioru należności mają moc prawną dokumentów urzędowych oraz stanowią podstawę do dokonania wpisów w księgach wieczystych i rejestrach publicznych. Moc prawną dokumentów urzędowych, o której mowa w ust. 1, **nie obowiązuje w odniesieniu do dokumentów wymienionych w tym przepisie w postępowaniu cywilnym** (ust. 2).

Wobec w/w regulacji ustawowych Sąd Rejonowy doszedł do konkluzji, że w obowiązującym stanie prawnym do oceny prawnej mocy dowodowej wyciągów z ksiąg funduszu sekurytyzacyjnego nie mają zastosowania przepisy prawa cywilnego w tym art. 244 § 1 k.p.c., stanowiący, iż dokumenty urzędowe, sporządzone w przepisanej formie przez powołane do tego organy władzy publicznej i inne organy państwowe w zakresie ich działania, stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone oraz art. 252 k.p.c. stanowiący, że strona, która zaprzecza prawdziwości dokumentu urzędowego albo twierdzi, że zawarte w nim oświadczenia organu, od którego dokument ten pochodzi, są niezgodne z prawdą, powinna okoliczności te udowodnić.

Ponadto jak wskazał Sąd Rejonowy sama treść umowy sprzedaży wierzytelności, która zawiera oświadczenie cedenta, że przedmiotem umowy są wierzytelności wymagalne, jak również załącznik do umowy cesji nie stanowią dowodu istnienia wierzytelności będącej przedmiotem cesji. W świetle art 516 k.c. zbywca wierzytelności ponosi względem nabywcy odpowiedzialność za to, że wierzytelność względem dłużnika mu przysługuje. Samo oświadczenie cedenta nie może stanowić wyłącznego dowodu potwierdzającego wymagalność wierzytelności przysługującej powodowi skoro ustawodawca przewidział odpowiedzialność cedenta za wady prawne przenoszonej umową cesji wierzytelności.

Reasumując swoje rozważania Sąd I instancji podkreślił, że w przedmiotowej sprawie brak było załącznika do umowy cesji czy to w wersji papierowej czy elektronicznej. Sam zaś wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji, nie poświadczony za zgodność nie jest w stanie sprostać wymogom dowodowym.

Apelację od powyższego wyroku wniósł powód easyDEBT Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamkniemy z siedzibą w W., zaskarżając go w całości.

Zaskarżonemu postanowieniu zarzucał

I. naruszenie przepisów postępowania, tj.:

1) art. 339 § 2 k.p.c. przez jego niezastosowanie i oddalenie powództwa w sytuacji, gdy skoro strona pozwana nie stawiała się na rozprawę, to wówczas Sąd I instancji powinien przyjąć za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie, ponieważ ni budziły one uzasadnionych wątpliwości oraz nie zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

1) art. 232 k.p.c. przez nieuzasadnione przyjęcie, że strona powodowa nie wywiązała się z obowiązku udowodnienia okoliczności, z których wywodzi skutki prawne, w szczególności w zakresie legitymacji czynnej powoda oraz w zakresie wysokości i zasadności istnienia zobowiązania strony pozwanej względem strony powodowej, podczas gdy powód przedstawił dowody wykazujące przejście wierzytelności, jak również wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego, które wobec niestawienia się pozwanego na rozprawę i niezajęcia stanowiska w sprawie powinny być uznane za dowody wystarczające do udowodnienia wysokości i zasadności dochodzonego roszczenia;

2) art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 231 k.p.c. przez dowolną, a nie swobodną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego, dokonaną w sposób wybiórczy, a przez to uznanie przez Sąd 1 instancji, że powód nie udowodnił, że przysługuje mu legitymacja czynna oraz że powód nie udowodnił wysokości i zasadności dochodzonego roszczenia, podczas gdy powód przedłożył do akt niniejszej sprawy dokumenty wykazujące przejście wierzytelności, jak również wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego, które to dokumenty wprost wskazują wysokość i zasadność dochodzonego w niniejszym postępowaniu roszczenia jak również wskazują na legitymację czynną powoda;

3) art. 245 k.p.c. w zw. z art. 230 k.p.c. przez uznanie, że dokumenty prywatne przedstawione przez powoda nie dowodzą w sposób wystarczający wysokości i wymagalności jego roszczenia i uznanie, że wyłącznie dokumenty urzędowe mogą stanowić wiarygodny dowód w postępowaniu sądowym podczas, gdy z przedłożonych przez powoda dokumentów prywatnych i urzędowych można wywieść zasadność roszczenia dochodzonego pozwem.

4) art. 309 k.p.c. przez jego niezastosowanie i przyjęcie, że przedłożone kserokopie wykazujące legitymację czynną powoda oraz pozostałe dokumenty załączone niepoświadczony za zgodność z oryginałem nie stanowią dowodu na przysługiwanie powodowi legitymacji czynnej, istnienia wierzytelności, jej wysokości oraz wymagalności, podczas gdy ww. kserokopie stanowią inny środek dowodowy, co jednoznacznie wskazuje na brak rozpoznania przez Sąd 1 instancji istoty sprawy.

II. naruszenie prawa materialnego, tj.:

1) art. 6 k.c. przez jego niewłaściwą wykładnię polegającą na uznaniu, że powód nie zadośćuczynił spoczywającemu na nim ciężarowi dowodu i nie udowodnił faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, w tym w szczególności w zakresie legitymacji czynnej powoda oraz w zakresie wysokości i zasadności dochodzonego roszczenia, co stoi w sprzeczności z przedłożonymi do pozwu dokumentami, a w konsekwencji nierozpoznanie istoty sprawy i zaniechanie przez Sąd I instancji zbadania podstaw żądania powoda;

2) art. 509 § 1 k.c. przez jego niewłaściwą wykładnię polegającą na uznaniu, że powód przedłożonymi dokumentami nie wykazał przejścia uprawnienia na rzecz następcy prawnego, podczas gdy powód przedstawił dokumenty z których wynika legitymacja czynna powoda;

3) art. 511 k.c. przez jego błędną wykładnię objawiającą się przyjęciem, że załącznik konkretyzujący przelewana wierzytelność powinien być opatrzony podpisem stron, a zatem zostać sporządzony w formie pisemnej, podczas gdy przepisy prawa materialnego przewidują wyłącznie, aby przelew był stwierdzony pismem, pojęć tych zaś nie można interpretować tożsamo;

4) art. 194 ust. 1 i 2 ustawy o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi przez ich niewłaściwą wykładnię i uznanie, że powód nie wykazał wysokości dochodzonego roszczenia, podczas gdy sam wyciąg z ksiąg rachunkowych fundusz stanowi dowód tego, że określona kwota wierzytelności jest wpisana w księgach rachunkowych względem określonego dłużnika na podstawie opisanego w tej księdze zdarzenia, co powoduje wobec nieprzedstawienia przez pozwanego odmiennych dowodów, konieczność uznania, że dokument w postaci wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu potwierdza wysokość dochodzonego roszczenia.

Mając na uwadze powyższe zarzuty powód wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku przez uwzględnienie powództwa w całości oraz zasądzenia od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania za obie instancje w tym zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Wskazując jako roszczenie ewentualne, domagał się uchylecia wyroku w całości i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I Instancji wraz z rozstrzygnięciem co do kosztów postępowania apelacyjnego. Ponadto powód wnosił o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z odpisu Załącznika do Umowy przelewu Wierzytelności z dnia 28 grudnia 2016 roku, obejmującego wierzytelność przysługującą powodowi względem pozwanego (w oparciu o art. 368 § 1 pkt 4 k.p.c.).

Sąd Okręgowy, zważył co następuje:

Apelację należało uznać za niezasadną.

Wbrew stanowisku apelującego zaskarżone orzeczenie jest prawidłowe, stanowiące wynik właściwej oceny zebranego materiału dowodowego. Sąd Okręgowy podziela stanowisko zaprezentowane przez Sąd I instancji, gdyż Sąd ten w sposób właściwy zastosował odpowiednie przepisy prawne do stanu faktycznego niniejszej sprawy.

Odnosząc się do podnoszonych przez apelującego zarzutów w ocenie Sądu Okręgowego słusznym był pogląd wyrażony przez Sąd Rejonowy, iż domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda nie obowiązuje, jeżeli budzą one uzasadnione wątpliwości lub zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Z brzmienia przepisu art. 339 § 2 k.p.c. wynika bowiem, że chodzi tu o kwalifikowaną postać wątpliwości, a mianowicie muszą być one uzasadnione. Pogląd ten jest powszechnie akceptowany zarówno w judykaturze jak i doktrynie. Sąd Rejonowy szczegółowo wyjaśnił czego dotyczyły wątpliwości, a przytoczona argumentacja jest logiczna i wyczerpująca.

Jak wynika z dominującego w orzecznictwie poglądu, nawet uznanie za prawdziwe twierdzeń podniesionych przez powoda nie zwalnia sądu od oceny zasadności żądania opartego na tych twierdzeniach. Sąd rozpoznający sprawę w warunkach zaoczności ma obowiązek rozważyć, czy w świetle przepisów prawa materialnego twierdzenia powoda uzasadniają uwzględnienie żądania (wyr. SN z 31.3.1999 r., I CKU 176/97, Prok. i Pr. 1999, Nr 9, poz. 30; wyr. SN z 15.3.1996 r., I CRN 26/96, OSNC 1996, Nr 7–8, poz. 108; wyr. SN z 15.9.1967 r., III CRN 175/67, OSNCPiUS 1968, Nr 8, poz. 142). W przypadku negatywnych ustaleń w tym zakresie sąd powinien wydać wyrok zaoczny oddalający powództwo (co miało miejsce w przedmiotowej sprawie).

Co się zaś tyczy podnoszonych zarzutów naruszenia art. 232 k.p.c. i art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 231 k.p.c. podkreślić należy, że skuteczne podniesienie tych zarzutów wymaga wykazania, iż sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawiane uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Swobodna ocena dowodów dokonywana jest przez pryzmat własnych przekonań sądu, jego wiedzy i posiadanego zasobu doświadczeń życiowych, ale powinna także uwzględniać wymagania prawa procesowego oraz reguły logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i - waząc ich moc oraz wiarygodność - odnosi je do pozostałego materiału dowodowego.

Nie jest natomiast w tym zakresie wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie innej niż ocena sądu (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 06 listopada 1998 r. w sprawie II CKN 4/98 niepubl. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 10 kwietnia 2000 r. w sprawie V CKN 17/2000 OSNC/2000/10/189, orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 05 sierpnia 1999 r. II UKN 76/99 OSNAPiUS 2000/19/732). Skarżący w ocenie Sądu Okręgowego nie sprostali obowiązkowi wykazania w apelacji, iż ocena dowodów dokonana przez Sąd I instancji jest niepełna, Sąd ten dopuścił się naruszenia zasad logicznego rozumowania lub dokonał oceny materiału dowodowego wewnątrznie sprzecznej.

Złożony przez powoda łącznie z przedmiotową apelacją odpis załącznika do umowy cesji wprawdzie zawiera listę wierzycieli, wśród których figuruje pożyczka o numerze (...), ale z listy tej nie wynika, kto był pożyczkodawcą, w jakiej dacie została zawarta umowa, jaki był termin spłaty pożyczki. W tej sytuacji słusznie wątpliwości Sądu Rejonowego wzbudziło, czy rzeczywiście powód nabył od pierwotnego wierzyciela F. Bank p.l.c. wierzycielność w stosunku do pozwanego L. M. z tytułu umowy pożyczki nr (...) z dnia 28.03.2014r. Jak wskazał Sąd Rejonowy w treści uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia, w aktach niniejszej sprawy poza umową cesji wierzycielności zawartej dnia 28 grudnia 2016 roku i wyciągu z ksiąg rachunkowych, a teraz również wyciągu z elektronicznego załącznika do umowy cesji, brak jest dokumentów pozwalających na weryfikację dochodzonej pozwem wierzycielności. W szczególności wśród załączonych do akt niniejszej sprawy dokumentów brak jest umowy pożyczki o podanym numerze, zawartej zgodnie z twierdzeniami powoda dnia 28 marca 2014 roku.

Załącznik dołączony do przedmiotowej apelacji również nie pozwala na weryfikację w/w informacji.

Przytoczone przez powoda okoliczności były nieweryfikowalne. Skoro nie istniały żadne dowody na potwierdzenie budzących wątpliwości tez zawartych w pozwie, Sąd I instancji nie miał innej możliwości jak oddalić zgłoszone roszczenie.

Końcowo wskazać godzi się, iż fakt niewykazania, że pierwotnemu wierzycielowi tj. F. Bank p.l.c. przysługiwała konkretna wierzycielność pieniężna wobec pozwanego L. M. stanowił wystarczającą przesłankę do oddalenia powództwa.

Okoliczność ta jest o tyle istotna, że w przypadku cesji wierzycielności, warunkiem otrzymania należności przez nabywcę wierzycielności jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2006 r. V CSK 187/06).

Mając zatem na uwadze wskazane wyżej okoliczności Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł jak w wyroku.

SSO Mirosław Krzysztof Derda